

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

26 травня 2022 року

Справа №200/16334/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі:
головуючого судді Кравченко Т.О.,

розглянув в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними у справі матеріалами адміністративну справу за позовом Шабельника Юрія Миколайовича до Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку про визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити певні дії,

встановив:

22 листопада 2021 року до Донецького окружного адміністративного суду надійшов адміністративний позов Шабельника Юрія Миколайовича (далі – позивач) Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку (далі – відповідач, Донецький зональний відділ), в якому позивач просив:

- визнати протиправною бездіяльність Донецького зонального відділу щодо ненарахування та невиплати Шабельнику Ю.М. одноразової грошової допомоги при звільненні;

- зобов'язати Донецький зональний відділ нарахувати та виплатити Шабельнику Ю.М. одноразову грошову допомогу при звільненні з військової служби в розмірі 50% місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби.

Заяви, клопотання учасників справи. Процесуальні дії у справі.

03 грудня 2021 року суд постановив ухвалу про прийняття позовної заяви та відкриття провадження у справі; вирішив розглядати справу в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними у справі матеріалами (у письмовому провадженні); встановив строк для подання заяв по суті справи; витребував у відповідача докази.

Про прийняття позовної заяви та відкриття провадження у справі сторони повідомлені в порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (далі – КАС).

З клопотанням про розгляд справи в судовому засіданні з повідомленням (викликом) сторін учасники справи до суду не зверталися, а тому на підставі ч. 5 ст. 260 КАС справа розглянута в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення сторін за наявними у справі матеріалами.

Стислий виклад позиції позивача та заперечень відповідача.

В обґрунтування заявлених вимог позивач зазначив, що в порушення вимог абз. 1 ч. 5 ст. 15 Закону України від 20 грудня 1991 року № 2011-ХІІ «Про соціальний і правовий захист

*306*5265412*1*2*

військовослужбовців та членів їх сімей» (далі – Закон № 2011) при звільненні з військової служби в запас, що мало місце 27 січня 2020 року, відповідач не виплатив йому одноразову грошову допомогу при звільненні.

На переконання позивача, його вислуга років є достатньою для набуття права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні відповідно до абз. 1 ч. 5 ст. 15 Закону № 2011 та п. 10 постанови Кабінету Міністрів України від 17 липня 1992 року № 393 «Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, співробітникам Служби судової охорони та членами їхніх сімей» (далі – Постанова КМУ № 393).

Вважаючи бездіяльність відповідача протиправною, позивач звернувся до суду з цим позовом.

Відповідач позов не визнав, надав відзив на позовну заяву.

Доводив, що у спірних правовідносинах діяв в межах повноважень, в порядку та способом, що визначені законодавством.

Відповідач наголошував на тому, що Шабельник Ю.М. звільнений з військової служби за пп. «д» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», тобто через службову невідповідність.

Зазначав, що 27 січня 2020 року позивач прибув до Донецького зонального відділу в стані психотропного сп'яніння. За цим фактом начальник Донецького зонального відділу призначив службове розслідування, за наслідками якого на позивача накладено дисциплінарне стягнення у вигляді звільнення з військової служби за службовою невідповідністю.

Відповідач стверджував, що позивач не оскаржував застосування до нього дисциплінарного стягнення та звільнення за пп. «д» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Як наслідок, в силу приписів абз. 3 п. 2 ст. 15 Закону № 2011, п. 6 розділу XXXII наказу Міністерства оборони України від 07 червня 2018 року № 260 позивач не має права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні.

Правом на подання відповіді на відзив та заперечення сторони не скористалися.

Обставини, встановлені судом, та зміст спірних правовідносин, з посиланням на докази, на підставі яких встановлені відповідні обставини. Докази відхилені судом, та мотиви їх відхилення.

На виконання вимог ст. 90 КАС суд оцінив докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні; оцінив належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності, виходячи з того, що жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили.

Відповідно до положень ч. 1 ст. 77 КАС кожна особа повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених ст. 78 цього Кодексу.

За правилами абз. 1 ч. 2 ст. 77 КАС в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

З'ясовуючи чи мали місце обставини, якими обґрунтовуються вимоги та заперечення, якими доказами вони підтверджуються, а також чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, суд встановив таке.

Позивач – Шабельник Юрій Миколайович, 21 червня 1975 року народження, що встановлено на підставі паспорта громадянина України № 005725713; реєстраційний номер облікової картки платника податків: 2756511033.

Шабельник Ю.М. має право на пільги, встановлені законодавством України для ветеранів війни – учасників бойових дій, що підтверджено посвідченням серії АБ № 465687, виданим Харківським обласним військовим комісаріатом 08 грудня 2015 року.

Відповідач – Донецький зональний відділ Військової служби правопорядку (ідентифікаційний код: 24289666).

В період з 26 жовтня 2015 року по 27 січня 2020 року позивач проходив військову службу в Донецькому зональному відділі.

На підставі наказу начальника Донецького зонального відділу від 26 жовтня 2015 року № 189 (по стройовій частині) молодший сержант Шабельник Ю.М., призначений наказом начальника Донецького зонального відділу (по особовому складу) від 26 жовтня 2015 року № 12-РС на посаду помічника начальника групи – командира машини групи охорони та патрульно-постової служби взводу охорони та патрульно-постової служби Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку Південного територіального управління служби правопорядку, з 26 жовтня 2015 року був зарахований до списків особового складу відділу та на всі види забезпечення.

27 січня 2020 року начальник Донецького зонального відділу видав наказ (по особовому складу) № 3-РС, згідно з яким на підставі пп. «й» (через службову невідповідність) п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» старший сержант Шабельник Ю.М., головний сержант-командир відділення взводу забезпечення Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку Східного територіального управління Військової служби правопорядку, був звільнений у запас.

Зі змісту наказу начальника Донецького зонального відділу (по особовому складу) від 27 січня 2020 року № 3-РС вбачається, що звільнення позивача є наслідком застосування до нього дисциплінарного стягнення – звільнення з військової служби через службову невідповідність (наказ начальника Донецького зонального відділу (з основної діяльності) від 27 січня 2020 року № 1).

27 січня 2020 року начальник Донецького зонального відділу видав наказ (по стройовій частині) № 18, згідно з яким старший сержант Шабельник Ю.М., головний сержант-командир відділення взводу забезпечення Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку Східного територіального управління Військової служби правопорядку, звільнений наказом начальника Донецького зонального відділу (по особовому складу) від 27 січня 2020 року № 3-РС у запас за пп. «д» (через службову невідповідність) п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», з 27 січня 2020 року був виключений зі списків особового складу відділу та всіх видів забезпечення.

Станом на 27 січня 2020 року вислуга років Шабельника Ю.М. складала: календарна – 09 років 09 місяців 14 днів, пільгова – 07 років 05 місяців 12 днів, загальна – 17 років 02 місяці 28 днів.

Спірні правовідносини виникли щодо наявності у позивача права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні.

Так, згідно з наказом начальника Донецького зонального відділу (по стройовій частині) від 27 січня 2020 року № 18 одноразову грошову допомогу при звільненні Шабельнику Ю.М. не належало виплачувати.

При звільненні позивача одноразова грошова допомога йому не була нарахована і виплачена, що визнається сторонами.

11 вересня 2021 року Шабельник Ю.М. звернувся до Донецького зонального відділу з заявою, в якій просив нарахувати і виплатити йому одноразову грошову допомогу при звільненні в розмірі 50% місячного грошового забезпечення за кожний повний рік служби згідно зі ст. 15 Закону № 2011 та п. 10 Постанови КМУ № 393.

Заява надіслана відповідачу рекомендованою поштовою кореспонденцією та вручена адресату 16 вересня 2021 року, про що свідчить рекомендоване повідомлення про вручення поштового відправлення.

Докази, які б свідчили, що Донецький зональний відділ повідомив Шабельника Ю.М.

про результати розгляду його заяви від 11 вересня 2021 року, суду не надані.

Будь-які інші докази щодо предмета доказування учасники справи не надали.

Норми права, які застосував суд, та мотиви їх застосування.

Висновки суду по суті позовних вимог.

Ч. 2 ст. 19 Конституції України визначено, що органи державної влади, їхні посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Закон України від 20 грудня 1991 року № 2011-ХІІ «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їхніх сімей» (далі – Закон № 2011) відповідно до Конституції України визначає основні засади державної політики у сфері соціального захисту військовослужбовців та членів їх сімей, встановлює єдину систему їх соціального та правового захисту, гарантує військовослужбовцям та членам їх сімей в економічній, соціальній, політичній сферах сприятливі умови для реалізації їх конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни та регулює відносини у цій галузі.

На час виникнення спірних правовідносин Закон № 2011 діяв у редакції від 01 січня 2020 року.

За визначенням, наведеним у ст. 1 Закону № 2011, соціальний захист військовослужбовців - діяльність (функція) держави, спрямована на встановлення системи правових і соціальних гарантій, що забезпечують реалізацію конституційних прав і свобод, задоволення матеріальних і духовних потреб військовослужбовців відповідно до особливого виду їх службової діяльності, статусу в суспільстві, підтримання соціальної стабільності у військовому середовищі. Це право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, у старості, а також в інших випадках, передбачених законом.

Відповідно до ч. 1 ст. 1-1 Закону № 2011 законодавство про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей базується на Конституції України і складається з цього Закону та інших нормативно-правових актів.

Згідно з ч. 2 ст. 1-2 Закону № 2011 у зв'язку з особливим характером військової служби, яка пов'язана із захистом Вітчизни, військовослужбовцям надаються визначені законом пільги, гарантії та компенсації.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону № 2011 дія цього Закону поширюється, зокрема, на військовослужбовців Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань та правоохоронних органів спеціального призначення (далі - правоохоронних органів), Державної спеціальної служби транспорту, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, які проходять військову службу на території України, і військовослужбовців зазначених вище військових формувань та правоохоронних органів - громадян України, які виконують військовий обов'язок за межами України, та членів їх сімей.

Згідно з абз. 1 ч. 2 ст. 15 Закону № 2011 військовослужбовцям, крім військовослужбовців строкової військової служби, які звільняються зі служби за станом здоров'я, виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби. У разі звільнення з військової служби за віком, у зв'язку із скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, закінченням строку контракту, у зв'язку з безпосереднім підпорядкуванням близькій особі, систематичним невиконанням умов контракту командуванням, а також у зв'язку з настанням особливого періоду та небажанням продовжувати військову службу військовослужбовцем-жінкою, яка має дитину (дітей) віком до 18 років одноразова грошова допомога в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби виплачується за наявності вислуги 10 років і більше.

Разом із цим абз. 3 ч. 2 ст. 15 Закону № 2011 передбачено, що військовослужбовцям при звільненні з військової служби за службовою невідповідністю, у зв'язку із

систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем чи у зв'язку з обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили, у зв'язку з набранням законної сили рішенням суду щодо притягнення до відповідальності за адміністративне корупційне правопорушення, пов'язане з порушенням обмежень, передбачених Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції», одноразова грошова допомога передбачена цим пунктом, не виплачується.

17 липня 1992 року Кабінет Міністрів України прийняв постанову № 393 «Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ, поліцейським, співробітникам Служби судової охорони та членам їхніх сімей» (далі – Постанова КМУ № 393).

На час виникнення спірних правовідносин Постанова КМУ № 393 діяла в редакції від 15 червня 2019 року.

Згідно з абз. 1 п. 10 Постанови КМУ № 393 військовослужбовцям, крім військовослужбовців строкової військової служби, поліцейським, співробітникам Служби судової охорони, особам рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, органів і підрозділів цивільного захисту, податкової міліції, Державної кримінально-виконавчої служби:

які звільняються із служби за станом здоров'я, виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби;

які звільняються із служби за віком, у зв'язку із скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, закінченням строку контракту, систематичним невиконанням умов контракту командуванням, за наявності вислуги 10 років і більше виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби;

які звільняються із служби за власним бажанням, через сімейні обставини або з інших поважних причин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, та мають вислугу 10 років і більше, виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 25 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби.

Водночас абз. 5 п. 10 Постанови КМУ № 393 встановлено, що зазначеним в абзаці першому цього пункту військовослужбовцям, поліцейським, співробітникам Служби судової охорони і особам рядового і начальницького складу:

які звільняються із служби за службовою невідповідністю, у зв'язку із систематичним невиконанням ними умов контракту, у зв'язку з обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили, одноразова грошова допомога не виплачується;

які звільняються із служби повторно, одноразова грошова допомога виплачується за період їх календарної служби з дня останнього зарахування на службу без урахування періоду попередньої служби, за винятком тих осіб, що при попередньому звільненні не набули право на отримання такої допомоги.

Відповідно до абз. 8 п. 10 Постанови КМУ № 393 строк календарної служби для визначення розміру одноразової грошової допомоги обчислюється згідно з пунктами 1 і 2 цієї постанови.

Порядок виплати грошового забезпечення військовослужбовцям Збройних Сил України та деяким іншим особам затверджений наказом Міністерства оборони України від 07 червня 2018 року № 260, зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 26 червня 2018 року за № 745/32197 (далі – Порядок № 260).

На час виникнення спірних правовідносин Порядок № 260 діяв в редакції від 07 червня 2018 року.

Згідно з п. 1 розділу I Порядку № 260 цей Порядок визначає механізм та умови виплати грошового забезпечення військовослужбовцям Збройних Сил України, Державної

спеціальної служби транспорту України та деяким іншим особам.

Цей Порядок розроблено відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», постанов Кабінету Міністрів України від 17 липня 1992 року № 393 «Про порядок обчислення вислуги років, призначення та виплати пенсій і грошової допомоги особам офіцерського складу, прапорщикам, мічманам, військовослужбовцям надстрокової служби та військової служби за контрактом, особам начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ, поліцейським та членам їхніх сімей», від 22 грудня 1995 року № 1037 «Про надбавки до посадових окладів працівників, зайнятих на шифрувальній роботі», від 15 червня 1994 року № 414 «Про види, розміри і порядок надання компенсації громадянам у зв'язку з роботою, яка передбачає доступ до державної таємниці», від 11 серпня 1995 року № 648 «Про умови оплати праці осіб, які працюють в гірських районах», від 30 серпня 2017 року № 704 «Про грошове забезпечення військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу та деяких інших осіб».

Дія цього Порядку (крім розділів II, V-IX, XII-XXV) поширюється на військовослужбовців, умови виплати грошового забезпечення для яких встановлено іншими нормативно-правовими актами.

Виплата одноразової грошової допомоги у разі звільнення з військової служби регламентована нормами розділу XXXII Порядку № 260.

Так, відповідно до п. 1 розділу XXXII Порядку № 260 військовослужбовцям (крім військовослужбовців строкової військової служби), які звільняються зі служби за станом здоров'я, виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби.

Згідно з п. 2 розділу XXXII Порядку № 260 у разі звільнення з військової служби за віком, у зв'язку зі скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, закінченням строку контракту, у зв'язку з безпосереднім підпорядкуванням близькій особі, систематичним невиконанням умов контракту командуванням, а також у зв'язку з настанням особливого періоду та небажанням продовжувати військову службу військовослужбовцем-жінкою, яка має дитину (дітей) віком до 18 років, одноразова грошова допомога у разі звільнення з військової служби виплачується в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби за наявності вислуги десять календарних років і більше.

Відповідно до п. 3 розділу XXXII Порядку № 260 особам офіцерського складу, які проходять кадрову військову службу та звільняються зі служби за власним бажанням, іншим військовослужбовцям (крім військовослужбовців строкової військової служби), які звільняються зі служби через сімейні обставини або з інших поважних причин, визначених Переліком сімейних обставин та інших поважних причин, що можуть бути підставою для звільнення громадян з військової служби та із служби осіб рядового і начальницького складу, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2013 року № 413, та мають вислугу десять календарних років і більше, виплачується одноразова грошова допомога в розмірі 25 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби.

Згідно з п. 4 розділу XXXII Порядку № 260 особам офіцерського складу, особам рядового, сержантського і старшинського складу, які були призвані на військову службу за призовом у зв'язку з мобілізацією, при звільненні зі служби після прийняття рішення про демобілізацію виплачується грошова допомога в порядку та розмірах, визначених Порядком та умовами виплати одноразової грошової допомоги у разі звільнення військовослужбовцям, призваним на військову службу за призовом у зв'язку з мобілізацією, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 року № 460.

Разом з цим, відповідно до п. 6 розділу XXXII Порядку № 260 військовослужбовцям (крім військовослужбовців строкової військової служби), звільненим з військової служби за службовою невідповідністю, у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем, у зв'язку з обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили, у

зв'язку з набранням законної сили рішенням суду щодо притягнення до відповідальності за адміністративне корупційне правопорушення, пов'язане з порушенням обмежень, передбачених Законом України «Про запобігання корупції», а також тим, які станом на 16 березня 2014 року проходили службу на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя і в установленому порядку не продовжили її проходження за межами тимчасово окупованої території України, одноразова грошова допомога не виплачується.

Спірні правовідносини виникли щодо наявності у позивача права на одноразову грошову допомоги при звільненні.

Аналіз положень ст. 15 Закону № 2011, п. 10 Постанови КМУ № 393 та розділу XXXII Порядку № 260 зумовлює висновок, що для вирішення питання щодо виникнення у військовослужбовця права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні визначальною є підстава звільнення. Саме від підстави звільнення залежить набуває військовослужбовець таке право чи ні.

Суд встановив, що Шабельник Ю.М. звільнений з військової служби за пп. «д» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону України від 25 березня 1992 року № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу» (далі – Закон № 2232).

На час звільнення позивача, тобто станом на 27 січня 2020 року, Закон № 2232 діяв у редакції від 01 січня 2020 року.

Згідно з пп. «д» п. 2 ч. 5 ст. 26 Закону № 2232 (в редакції від 01 січня 2020 року) контракт припиняється (розривається), а військовослужбовці, які проходять військову службу за контрактом, звільняються з військової служби під час дії особливого періоду (крім періодів з моменту оголошення мобілізації – протягом строку її проведення, який визначається рішенням Президента України, та з моменту введення воєнного стану – до оголошення мобілізації) через службу невідповідність.

Таким чином, позивач як військовослужбовець, який звільнений з військової служби через службу невідповідність, в силу положень абз. 3 ч. 2 ст. 15 Закону № 2011, абз. 5 п. 10 Постанови КМУ № 393, п. 6 розділу XXXII Порядку № 260 не має права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні.

Суд зауважує, що норми абз. 1 ч. 2 ст. 15 Закону № 2011, на які покликається позивач в обґрунтування своїх вимог, не підлягають застосуванню до спірних правовідносин.

Положення абз. 1 ч. 2 ст. 15 Закону № 2011 визначають право на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні для військовослужбовців, які звільняють за станом здоров'я, за віком, у зв'язку із скороченням штатів або проведенням організаційних заходів, закінченням строку контракту, у зв'язку з безпосереднім підпорядкуванням близькій особі, систематичним невиконанням умов контракту командуванням, а також у зв'язку з настанням особливого періоду та небажанням продовжувати військову службу військовослужбовцем-жінкою, яка має дитину (дітей) віком до 18 років, в той час як позивач був звільнений через службу невідповідність.

Суд відхиляє аргументи позивача щодо наявності у нього вислуги років, яка дає право на отримання одноразової грошової допомоги, оскільки відсутність у Шабельника Ю.М. права на отримання одноразової грошової допомоги при звільненні є наслідком того, що він звільнений через службу невідповідність. Звільнення з цієї підстави не передбачає виплату військовослужбовцю одноразової грошової допомоги незалежно від тривалості його вислуги років.

З огляду на встановлені фактичні обставини суд дійшов висновку, що у спірних правовідносинах відповідач діяв в межах повноважень, в порядку та у спосіб, що визначені законодавством.

Таким чином, у задоволенні позовних вимог Шабельника М.Ю. належить відмовити повністю.

Розподіл судових витрат.

Відповідно до ст. 139 КАС судові витрати розподілу не підлягають.

Враховуючи викладене та керуючись ст. ст. 241, 242, 243, 244, 245, 246, 250, 251, 255 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

вирішив:

1. У задоволенні адміністративного позову Шабельника Юрія Миколайовича (РНОКПП: 2756511033, місце проживання: 84307, Донецька обл., м. Краматорськ, вул. Гагаріна, буд. 47) до Донецького зонального відділу Військової служби правопорядку (ідентифікаційний код: 24289666, місцезнаходження: Донецька обл., м. Краматорськ, вул. Маяковського, буд. 10) про визнання бездіяльності протиправною та зобов'язання вчинити певні дії – відмовити повністю.

2. Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

3. Рішення може бути оскаржено в апеляційному порядку шляхом подання апеляційної скарги до Першого апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

4. Повне судове рішення складено 26 травня 2022 року.

Суддя

Т.О. Кравченко

